

E D I T U R A S C R I P T U M®

Viața în pantofii mei

Elisabeth Mittelstädt este editorul coordonator al următoarelor cărți publicate de Editura Scriptum:

Femeile Îl întâlnesc pe Dumnezeu
Câteva clipe sub steluța din fereastră
Minuni ce mișcă inima

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MITTELSTÄDT, ELISABETH

Viața în pantofii mei / Elisabeth Mittelstädt. - Oradea: Scriptum, 2012

ISBN 978-973-1813-50-9

821.112.2-94=135.1

Elisabeth Mittelstädt

Viata
în pantofii mei

o poveste adevărată cutremurătoare

*Eu am avut un vis.
Dar ceea ce a planificat Dumnezeu
a fost cu mult mai mareș.*

Femeia care datorită pasiunii și devotamentului său
a fondat revista *Lydia*

Editura Scriptum®
Oradea

Originally written in English language under the title
Walking in My Shoes
© 2012 Elisabeth Mittelstädt
All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Viața în pantofii mei
de Elisabeth Mittelstädt

© 2012 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, toate citatele biblice folosite sunt preluate din traducerea D. Cornilescu.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-973-1813-50-9

Tiparul executat în U.E.

Tuturor cititorilor devotați ai revistei *Lydia*
care ne-au transmis povestea
vieții lor transformate.

„Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său... În toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru.“

— ROMANI 8:28, 37-39

Introducere: Care e povestea ta?	13
<i>După decenii de tăcere, am aflat în cele din urmă cine sunt.</i>	
Mulțumiri.....	15
Cuvânt înainte: Libertatea.....	17
<i>De îndată ce vom trece de muntele acela, vei fi liberă!“</i>	
Capitolul 1	
Desculță pe drumuri pline de praf	23
<i>Am trăit în Ludas, un sătuc unguresc din fosta Iugoslavie.</i>	
Capitolul 2	
Pantofiori de prințesă nou-nouți	28
<i>Erau bunul meu cel mai de preț, dar nu aveau habar că nu vor ține prea mult.</i>	
Capitolul 3	
Un ghem de șireturi încălcite.....	33
<i>Oscilam între ceea ce credeam cu adevărat și ce trebuia să spun pentru a fi pe placul dascălilor mei comuniști.</i>	

Capitolul 4
Cu cipicii în pragul Cerului..... 43

*Poveștile cu prințese au întotdeauna un final fericit,
dar cum rămâne cu viața mea?*

Capitolul 5
Acești pantofi sunt făcuți pentru mersul pe jos..... 51

*Bunicul m-a învățat să merg când eram foarte mică.
Acum mă învăța să fac primii pași în umblarea creștină.*

Capitolul 6
Pantofi de dans și o meserie nouă: croitoria..... 57

*La vârsta de 13 ani am început să croiesc și să cos rochii.
Era o muncă mai plăcută decât cea de la câmp.*

Capitolul 7
Pantofi plini de noroi și prieteni nepotrivii..... 61

„Păstrați cu strășnicie secretul, a spus el. Am putea fugi din țară...”

Capitolul 8
Pantofi de doliu și moartea unui vis..... 67

*Voiam să-l lovesc, să mă lupt cu el, să-l fac să sufere pentru ceea ce-mi făcuse.
Dar nu aveam puterea să spun sau să fac ceva.*

Capitolul 9
Pantofi turnați în ciment și călătoria spre casă..... 72

*Nimeni nu a pomenit vreodată un cuvânt despre călătoria mea în Occident.
Ne purtam cu toții ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.*

Capitolul 10
Vărfuri ascuțite și un suflet schilodit..... 76

Am înțeles că alegerile de zi cu zi ne pot influența viitorul pentru totdeauna.

Capitolul 11
Pantofi pentru lucru și o inimă care slujește..... 85

Cinci cuvinte scurte mi-au transformat gândirea: „Eu voi fi cu tine.”

Capitolul 12
O plimbare printre nori 91
Aveam de făcut o alegere: Voi face oare un pas înapoi, spre lucrurile familiare, sau voi continua să merg înainte prin credință?

Capitolul 13
Pantofi triumfali și zile pline de splendoare 98
Milioane de întrebări referitoare la noua mea viață îmi goneau prin minte.

Capitolul 14
Pantofi de copil, credință de uriaș. 104
Ceea ce am văzut, mi-a tăiat respirația.

Capitolul 15
Pantofi confortabili și o inimă furată 113
*„Da!” striga inima mea. Dar mintea mea era hotărâtă să câștige acest război.
„Nu!” am spus eu.*

Capitolul 16
Pantofi albi în zăpadă 120
Noua lui pasiune pentru lucrare m-a cucerit și mai mult.

Capitolul 17
Șlapi în nisip 126
*Toată viața mea am visat să merg în America – până când...
Oriunde mă vei conduce, te voi urma.*

Capitolul 18
Pantofiori de bebeluș și devastare 130
*Bucuria unei mici făpturi crescând în interiorul meu a umbră
orice altă îngrijorare*

Capitolul 19
Pantofi de duminică și o ușă deschisă 138
*Pe măsură ce engleza mea se îmbunătățea,
o nouă lume mi se deschidea înainte.*

Capitolul 20

Pe tocuri înalte într-un cartier rău famat 143

Elisabeth, a spus ea, să nu-ți fie frică să te lași folosită de Dumnezeu!

Capitolul 21

Pantofi pentru mutat și un Crăciun de neuitat 151

Dumnezeu ne pregătea pentru o altă mutare. Nu ne rămânea decât să așteptăm și să vedem care este următorul pas.

Capitolul 22

În pantofii tatălui meu 159

Cât de mult am tânjit după aprobarea tatălui meu!

Dacă ar fi spus măcar o dată, „te iubesc...”

Capitolul 23

Pantofi cu tocuri joase în valea durerii 164

Era exasperant pentru Ditmar, căruia îi plăcea să rezolve toate lucrurile, să mă privească neputincios cum sufăr.

Capitolul 24

Pantofi fără toc și întrebări fără răspuns..... 173

„Această procedură ar putea îndepărta durerea, a spus specialistul, dar nu este lipsită de riscuri.”

Capitolul 25

Teniși vechi și o idee nouă 179

Am privit peste parapet, la apa năvalnică ce curgea dedesubt.

Sari! părea să-mi spună o voce.

Capitolul 26

Modele surprinzătoare și o naștere plină de emoții 186

Curând am fost inundați cu povești uimitoare despre bunătatea lui Dumnezeu.

Capitolul 27

Picioare înaripate 193

Atunci când trăiești cu o credință înflăcărată, nicio experiență nu este de prisos.

Capitolul 28	
Pantofii păcii și protecția lui Dumnezeu.....	199
<i>Nu te aștepta ca toți să se bucure de succesul tău.</i>	
Capitolul 29	
Pantofii credinței și răspândirea Cuvântului	204
<i>„Roagă-te, dar și planifică; credința și faptele merg mână în mână.” — Sharon Mumper</i>	
Capitolul 30	
Pantofi de alergat pentru Crăciun.....	213
<i>În decembrie 1994, mă durea tot corpul și nu mai puteam umbla. Aveam nevoie de un miracol.</i>	
Capitolul 31	
Ghete călduroase pentru Rusia	223
<i>Eram gata de plecare când a apărut un ofițer de poliție...</i>	
Capitolul 32	
Picioare în lanțuri, în Croația	234
<i>Dacă vrem să facem ceva foarte important, deseori avem un preț de plătit.</i>	
Capitolul 33	
Am făcut un pas în față, având visuri mari.....	240
<i>Dumnezeu avea pregătite mult mai multe lucruri decât am putut eu cere sau chiar visa.</i>	
Capitolul 34	
Femei de toate vârstele	245
<i>Sarcina aceasta era imensă și erau atâtea femei mult mai bine pregătite decât mine...</i>	
Capitolul 35	
Pantofi de scenă.....	255
<i>A existat un preț pe care a trebuit să-l plătesc în cei zece ani cât am prezidat Conferințele „Hope for Europe”.</i>	
<i>Dar bucuria de a umbla cu Dumnezeu și a-I vedea miracolele este neprețuită.</i>	

Capitolul 36

Dansând pe pământ sfânt 262

La vârsta de cincizeci și trei de ani, aveam să descopăr, în sfârșit, piesele lipsă din puzzle-ul vieții mele. Nu eram cine credeam că sunt.

Capitolul 37

Secrete cu degetele ieșite din pantofi 271

Viața este modelată de promisiunile lui Dumnezeu și de surprizele Sale uimitoare. Dar depinde de noi ce facem cu amândouă.

Epilog: Mai mult decât aș fi putut visa 280

Explorează-ți propria poveste 284

Despre autoare 303

Care e povestea ta?

După decenii de tăcere, am aflat în cele din urmă cine sunt.

Fiecare dintre noi are o poveste de spus – povestea unor întâmplări, mici sau mari, care ne-a schimbat cursul vieții și care ar trebui transmisă din generație în generație la toți cei dispuși să o asculte. Unele povești de viață pot fi dramatice, asemeni sușurilor și coborâșurilor dintr-un grafic. Altele pot părea ca niște linii relativ drepte, fără prea multe denivelări. Însă numai Dumnezeu nostru iubitor cunoaște finalul poveștilor noastre și modul în care acestea îi vor influența pe cei care ne însoțesc pe același drum. Întrebarea este: Ți vei asuma riscul de a-ți spune povestea? Vei împărtăși oare întâmplări din viața ta sau îți vei mărturisi zbulciumul inimii tale, astfel încât alții să poată vedea cum ar fi să meargă o milă în pantofii tăi? Și-apoi, văzând trăirea ta, să poată dobândi curajul și puterea de a merge o milă în pantofii lor?

Viața în pantofii mei este moștenirea pe care o las eu în urmă. Este povestea unor începuturi umile, a unor evenimente traumatizante, a unor schimbări care au zguduit lumea, a unor secrete bine păstrate zeci de ani, a durerii și bucuriei, a trădării și iubirii, a pasiunii și țelului propus. O poveste despre anumite momente în care Dumnezeu mi-a salvat la propriu viața, iar eu m-am întrebat: *De ce? Cu ce scop? Ce are Dumnezeu în vedere pentru mine? Oare viața mea chiar contează?*

Prieten drag, te-ai confruntat și tu cu același fel de întrebări? Dacă

viața ta contează? Dacă *tu* contezi? Îți pui oare vreo întrebare legată de rolul pe care îl ai în familia ta, în zona unde locuiești, în țara ta, în lume? Te întrebi și tu dacă ești în stare să faci *ceva* care să aibă sens, presupunând că ai încerca să faci ceva? Te lupți cu neliniștea cauzată de circumstanțele în care trăiești zilnic? Ești descurajat de limitările tale? De anumite evenimente din trecutul tău care te trag în jos?

Viața în pantofii mei este povestea vieții mele ... și mai mult de-atât. Mă rog să poți găsi speranță în problemele și întrebările tale... și inspirație ca să poți să începi sau să continui să-ți împlinești visurile. Căci cum ai putea să afli ce poți realiza dacă nici măcar nu încerci?

Prin harul lui Dumnezeu, eu am descoperit, fiindcă am trecut pe-acolo. Și continui să umblu zi de zi în acești pantofi ai mei. Viața este uneori grea și ajung să mă împotmolesc în noroi. În alte momente, pot fi „surprinsă de bucurie“, așa cum i s-a întâmplat prestigiosului autor C. S. Lewis, descoperind că picioarele mele abia dacă mai ating pământul.

Viața în pantofii mei este o poveste despre vremurile în care Dumnezeu mi-a deschis uși care mi se păreau imposibil de urnit. Despre momentele în care am fost rănită, am trecut prin dureri de nedescris și nu am putut face altceva decât să Îl strig pe Dumnezeu, apelând la harul și mila Lui. Este o poveste despre momentele în care Dumnezeu m-a întâlnit în ceasul celei mai adânci nevoi... și mi-a arătat calea spre împlinirea celor mai mărețe visuri ale mele și dincolo de ele.

Același lucru îl poate face și pentru tine. Harul și vindecarea Lui te așteaptă...

— ELISABETH MITTELSTÄDT

La o cafea pe care am băut-o în compania câtorva doamne, în 1985, am împărtășit una dintre poveștile mele (inclusă acum în această carte). Una dintre aceste prietene dragi mi-a zămbit și mi-a înmănat un jurnal gol.

— Elisabeth, mi-a spus ea, trebuie să scrii.

Spre marea mea surpriză, a luat ființă revista *Lydia*, iar eu am început să scriu editorialul revistei. Însă celelalte pagini le-am lăsat (și continui să fac asta) în grija unor femei din toate categoriile sociale, unde ele să relateze povestea vieții lor transformate.

În ultimii câțiva ani, Dumnezeu mi-a dat imboldul de a scrie scurte note referitoare la povestea vieții mele, în ideea că poate, într-o zi, cine știe, Dumnezeu mă va călăuzi să o împărtășesc sub forma unei cărți.

Apoi l-am întâlnit pe Ralf Markmeier, editor la filiala din Germania a Editurii Random House, care mi-a spus:

— A venit vremea să îți împărtășești povestea, iar noi o vom publica!

Nu aș fi reușit să duc la bun sfârșit acest proiect fără ajutorul prietenei mele dragi, Ramona Tucker, redactor și editor de marcă. Drumurile noastre s-au intersectat datorită unei intervenții divine pe vremea când ea era redactor la revista *Today's Christian Woman* și când

m-a invitat să mă ocup de articolele de pe ultima pagină. Astăzi ea este directoarea editurii Oak Tara (www.oaktara.com). Intervențiile ei pline de sensibilitate asupra textului cărții *Viața în pantofii mei* m-au umplut de uimire; ea a reușit să exprime anumite lucruri exact așa cum aș fi dorit să le spun eu însămi.

Mulțumiri speciale lui Robin Jones Gunn și Paula Gamble: apreciez atât de mult nenumăratele voastre întrebări și sugestiile voastre minunate și pline de creativitate.

Pentru dragostea lor sinceră față de mine le mulțumesc surorilor mele, Maria, Erika, Valeri, Rosi, Edith și Marta (care s-a dus deja în ceruri).

Îi mulțumesc soțului meu, Ditmar: călătoria noastră împreună de peste patruzeci de ani prin Vancouver, Los Angeles, Chicago, Frankfurt, Berghausen a fost cu adevărat o aventură. Această carte nu ar fi apărut niciodată fără ajutorul tău. Te iubesc din toată inima.

Libertatea

„De îndată ce vom trece de muntele acela, vei fi liberă!”

Toamna anului 1963

Ceața răcoroasă a serii îmi umezise obrajii când Tamas, călăuza mea spre libertate, m-a dus în apropierea pantelor împădurite ale Alpilor austrieci. La noi, în nord-estul Iugoslaviei, nu erau munți ca aceștia și eu mă simțeam ca un pitic în umbra lor. Munții se înălțau înaintea noastră ca niște uriași care păzeau un castel străvechi.

— Acolo trebuie să ajungem, mi-a spus Tamas arătându-mi un pisc golaș. De îndată ce vom trece de muntele acela, vei fi liberă!

Nu-mi venea să cred că eram atât de aproape. Inima îmi bătea cu putere în piept, în parte de frică, în parte de extaz. Ne-am avântat în pădure găfâind și cu pași grăbiți, sperând că nu am fost văzuți de milițienii de la frontieră.

Cu cât urcam mai sus, cu atât era mai frig. Aveam pe mine doar o geacă subțire și aveam impresia că vântul îmi biciuiește pielea expusă. Dinții au început să îmi clănțâne în gură. În timp ce încercam să pășesc prin desiş fără să mă abat de la cărarea îngustă, plămânii mi se umpleau de aerul rece și rarefiat și simțeam un miros puternic de mușchi, ciuperci și frunze veștede. Frunzișul care până nu demult fusese atât de viu și de verde mirosea acum a moarte.

Pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva rezultatul acestei

călătorii va avea același deznodământ – propria mea moarte, în încercarea de a evada din regimul comunist. Însă dificultățile drumului mi-au gonit în scurt timp orice gând din minte, cu excepția imboldului lăuntric de a pune un picior în fața celuilalt și de a rămâne pe cărare.

Nu-mi venea să cred că eram atât de aproape. Inima îmi bătea cu putere în piept, în parte de frică, în parte de extaz.

După o vreme, ceața s-a transformat într-o păclă umedă. Eram convinsă că mă voi dezintegra precum frunzele ofilite pe care le striveam cu piciorul. Fiecare părticică din mine era udă, dublând greutatea corpului meu fragil de șaptesprezece ani. Apa se scurgea șuvoaie pe păru-mi lung, șaten. Pantofii îmi erau tot mai încărcați de noroi pe măsură ce străbăteam cu mare dificultate și lentoare pădurea montană.

Picioarele mă dureau atât de tare, iar la un moment dat nu mi le mai simțeam. Cu toate acestea, continuam să înaintăm.

La un moment dat am crezut că nu voi mai putea face niciun pas.

— Să ne oprim, te rog! l-am implorat pe Tamas.

— Nu, mi-a răspuns el dând din cap, trebuie să mergem în continuare.

Și pași hotărât mai departe. Eu m-am oprit pentru o clipă, apoi, adunându-mi toate puterile, am pornit din nou la drum, urmându-l orbește.

Soarele dispăruse aproape complet și pădurea fu învăluită de întuneric. În curând nu mai reușirăm să vedem altceva decât siluetele copacilor scâlțați de lumina lunii. Pentru că nu mai vedeam nimic, mă ghidam după auz. Orice mic zgomot părea să indice un pericol iminent. Orice țipăt al vreunei păsări de noapte îmi făcea stomacul să se strângă. Acasă, în Iugoslavia, mă bucuram de venirea nopții, deoarece pentru mine marca sfârșitul zilei de lucru și începutul odihnei. Însă în noaptea aceasta nu voi avea parte de odihnă. Doar nesiguranță... și teamă.

A fost cea mai lungă și mai solitară noapte din câte am trăit. Nu încetam să mă întreb dacă făcusem alegerea corectă. Deși de-acum nu mai era drum de-ntoarcere. Nu mă mai puteam răzgândi.

Până la venirea zorilor, aproape că am ajuns în vârf. Ne aflam încă în pădure, însă curând urma să ieșim din ea și să parcurgem o

porțiune golașă. Undeva, în stânga noastră, am zărit un turn de veghe. Un soldat în uniformă patrula în dreptul lui.

— Îl vezi pe soldatul acela? mi-l arată Tamas. Acolo e granița cu Austria. De aici încolo va trebui să ne târâm, ca să nu ne vadă. Va trebui să ajungem până la graniță mai întâi, apoi va trebui să străbatem fășia neutră dintre cele două țări.

E probabil porțiunea aceea de cinci sute de metri care nu aparține niciuneia dintre cele două țări, Iugoslavia sau Austria, mi-am adus eu aminte. L-am privit pe Tamas – un băiat de douăzeci și ceva de ani, înalt, slab, cu părul negru. Când privirile ni se încrucișară, am putut zări o ușoară ezitare în ochii lui, *Fusesem văzuți oare? Urma să fim*

De unde știe el toate detaliile acestea? mă întrebam. prinși și interogați?
A mai făcut oare asta înainte? Însă el se purta ca și cum ar fi știut exact cum trebuie să procedeze. Mi-a spus că de la marginea pădurii va trebui să ne târâm în jur de patru sute de metri ca să ajungem pe pământ austriac – și, deci, în libertate. Inima îmi bătea mai tare decât crezusem că e posibil.

— Ești pregătită? m-a întrebat el în șoaptă.

Mi-am mușcat buza inferioară și am dat din cap aprobator.

Apoi, brusc, au apărut câțiva soldați dinspre turnul de veghe și au început să înainteze în direcția în care ne aflam noi.

Fusesem descoperiți? Urma să fim prinși și interogați?

Un val de sânge îmi străbătu tot corpul și îmi alimentă panica. Tamas începu și el să se panicheze. Am observat că fruntea îi era acoperită de o peliculă subțire de sudoare. S-a întors brusc spre mine și ochii lui negri mă priveau intens.

— Tu crezi în Dumnezeu! Vrei, te rog, să vorbești cu El? Roagă-L să ne ajute, astfel încât soldații să nu ne vadă!

— Doamne, Te rog, m-am rugat eu frenetic cu vocea coborâtă, ajută-ne să trecem granița în siguranță. Și Te rog să ne ascunzi de ochii acestor soldați.

Când ne-am ridicat privirile, am văzut că grănicerii se întorceau la turn. *O coincidență, mă întrebam, sau o minune a lui Dumnezeu?*

Tamas prinse momentul.

— Acum, spuse el arătând cu o mișcare a capului spre graniță.

Lăsându-se jos, el a început să se târască în direcția respectivă.

Eram udă deja, așa că noroiul pe care-l simțeam cu palmele și genunchii nu îmi producea mai mare disconfort decât gândurile-mi pline de teamă: *Oare nu sunt mine îngropate pe aici? Dacă aș fi împușcată, m-ar durea? Și dacă acestea vor fi ultimele clipe din viața mea?*

Mă întrebasesm din nou, pentru a nu știu câta oară: *Oare de ce sunt atât de însetată de libertate? De ce sunt gata să îmi risc viața trecând granița? De ce îmi las în urmă familia și tot ce am, doar pentru ceva mai mult?*

Dar setea de libertate era nestăpânită în mine de multă vreme, cerând cu nesaț să fie stăpărată. N-o puteam ignora. Nu mai puteam trăi sub dominația comunismului. Nu știam ce înseamnă libertatea, dar eram convinsă că vreau să am libertatea de-a face alegeri venite din sufletul meu. Tânjeam după acel „ceva mai mult“ în viața mea și eram hotărâtă să fac tot ce îmi stătea în putere ca să-l obțin.

Pasiunea pentru un scop și o semnificație a crescut treptat în inima mea, prinzând rădăcini atât de adânci, încât m-a determinat să aleg. Aveam să fug din Iugoslavia. Aveam să apuc calea libertății. Iar Tamas avea să fie pașaportul meu spre libertate.

Însă abia acum îmi dădeam seama cu adevărat ce însemna această călătorie. Mă aflam în bătaia puștii, târându-mă prin noroi pentru a traversa o graniță ce nu știam pe unde se află. Și eram din cale-afară de înspăimântată.

Concentrându-mă asupra terenului din fața mea, nici nu îndrăzneam să-mi ridic privirea. Priveliștea tălpilor pline de noroi ale lui Tamas din fața mea era singurul meu reper. Oare mai respiram sau îmi țineam respirația? Nu eram sigură. Trupul mi se mișca, dar orice altceva legat de viață părea să fi încremenit.

Nu știu cu exactitate când, căci granițele politice nu pot fi văzute în praf sau în mănunchiurile de iarbă, însă la un moment dat am părăsit Iugoslavia comunistă și am intrat în Austria cea liberă.

Acum, când ne aflam la o distanță considerabilă de turnul de veghe și de bătaia puștii, cerul părea mai albastru și aerul, mai curat.

— Am reușit! am spus eu în șoaptă în timp ce contemplam platoul vast și bătut de vânturi din acel vârf de munte ce părea a fi acoperișul